

A PÜSPÖKI PECSÉT

FŐTISZTELENDŐ*
GARLAND F. BYERS, JR., J.D., D.D.‡
A nemzetek püspöke, apostoli megbízatás alapján

A pecsét a püspök személyes jele. Ezt illeszti leveleire, írásaira és okirataira, és ez áll az Ige szolgálatának élén is.

A püspöki hivatalhoz régtől fogva hozzátartozik a saját pecsét. A keresztények már az első századoktól keresztény jelképeket viselő pecsétgyűrűkkel pecsételtek; Alexandriai Kelemen Kr. u. 200 körül azt tanácsolta a hívőknek, hogy pecsétjükön „galamb, vagy hal, vagy a szél előtt sebesen futó hajó, vagy zenei lant … vagy hajóhorgony” legyen.[1] A 12. századra az egész Egyházban megszilárdult szokássá vált, hogy a püspökök saját pecsétet viseljenek.[2] Az ilyen pecsét képekben mutatja meg mindazt, ami a püspök számára a legfontosabb, és egész szolgálata során emlékezetébe idézi ezeket.

Így van ez ezzel a pecséttel is. Minden eleme személyes jelentést hordoz a püspök számára saját, Krisztushoz való elhívásában. Története van; ezt a történetet ez az oldal nem beszéli el, de a püspök ismeri, és az az ő sajátja. Az egyes elemek jelentését az alábbiak fejtik ki, azokkal az igehelyekkel együtt, amelyeken nyugszanak.

TARTALOM

Az arany kereszt A fénysugarak A Szent Biblia A villámok A sárkány A földgömb

Az arany kereszt

A pecsét közepén Jézus Krisztus keresztje áll. Ott diadalmaskodott a halál felett, és ott szerzett örök életet mindazoknak, akik hisznek benne. Szenvedése, keresztre feszítése, halála és feltámadása által megfizette azt a bűnadósságot, amellyel az ember az Éden kertjében történt bűnbeesés óta tartozott Istennek.

> *„Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek…”*
>
> Róma 5:12

> *„A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg.”*
>
> 1 Péter 2:24

A kereszt ennek a győzelemnek a jele. Krisztus rajta „eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünkre volt nekünk, … odaszegezvén azt a keresztfára; Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban” (Kolossé 2:14–15). A kereszt ígérete a vég nélküli élet: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16).

A kereszt azt is hirdeti, hogy akik hisznek benne, már elnyerték ezt a győzelmet:

> *„Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?… De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nékünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.”*
>
> 1 Korinthus 15:55, 57

Vele együtt uralkodnak mindörökké az ő országában: „Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is” (2 Timóteus 2:12), és „országolnak örökkön örökké” (Jelenések 22:5).

A kereszt aranyból van, annak jeléül, hogy megtisztítja a keresztényt. Jézus vére olyan, mint a tisztító tűz: „Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1 János 1:7). Ahogyan az arany megtisztul a tűzben, úgy tisztul meg a keresztény minden bűntől. Az Úrról meg van írva, hogy „olyan ő,

mint az ötvösnek tüze, ... És ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt" (Malakiás 3:2–3).

A keresztények időnként próbákkal és nyomorúságokkal szembesülnek. Ezeket úgy kell tekinteni, mint a tűzben próbált aranyat, hogy akik mindvégig hűek maradnak a kereszthez, örök életet nyerjenek:

> *„A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dícséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor..."*
>
> 1 Péter 1:6–7

> *„De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany."*
>
> Jób 23:10

Maga az Úr tanácsolja: „Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy" (Jelenések 3:18). A hűségeseknek pedig megígéri: „Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját" (Jelenések 2:10).

A FÉNYSUGARAK

A kereszt mögül előragyogó fénysugarak azt jelzik, hogy a kereszt a világ világossága. Az Úr mondta: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága" (János 8:12).

A sugarak azt is jelzik, hogy akik Krisztust követik, a világosság fiai. „Míg a világosságotok megvan, higyjetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek" (János 12:36). „Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé!" (1 Thesszalonika 5:5). „Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok." (Efézus 5:8).

A keresztényeknek lámpásnak kell lenniük a világ számára, mindegyikük e világosság egy-egy sugaraként:

> *„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”*
>
> Máté 5:14–16

Ezt úgy teszik, hogy befogadják a Szentlélek jelenlétét, és engedik, hogy a bennük lakó Lélek kiragyogjon életükből. Ekkor az igazság világossága ragyog életükből, és életük élő áldozattá lesz: „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket” (Róma 12:1). Akkor mások is rátekinthetnek a keresztényekre, és láthatják, hogy különböznek: „feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon” (Filippi 2:15). A keresztények azért a világ világossága, mert a világ Világosságát követik: magát az embert, Jézust, aki a Krisztus.

A Szent Biblia

A Szent Biblia a hit szabálya és vezérfonala, Isten tévedhetetlen igéje:

> *„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”*
>
> 2 Timóteus 3:16–17

A keresztény azért kapta, hogy kardként forgassa, „a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde” (Efézus 6:17):

> *„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.”*
>
> Zsidók 4:12

Így forgatta maga az Úr is. Amikor Jézust a pusztába vitték, „hogy megkisértessék az ördögtől”, minden kísértésre az írott igével felelt:

- „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik.” (Máté 4:4)
- „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” (Máté 4:7)
- „Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” (Máté 4:10)

Ekkor az ördög elhagyta őt (Máté 4:11).

A Szent Biblia az a mérték, amely szerint a keresztény életét éli: „Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága” (Zsoltárok 119:105); „a te igéd igazság” (János 17:17). Örökké megmarad: „Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben” (Zsoltárok 119:89); „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak” (Máté 24:35).

Minden időkre feljegyzi, hogyan nyerheti el a hívő az örök életet: „Ezek pedig azért irattak meg, hogy higyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (János 20:31). Dicsőíti továbbá Istent és az ő egyszülött Fiát, a mi Urunkat és Megváltónkat, Jézus Krisztust: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyságot tesznek rólam…” (János 5:39).

A villámok

A fénynyalábok, amelyek a Szent Bibliából kiindulnak, és a sárkány és a világ körül kanyarognak, villámok. Isten igéjéből törnek elő, és megsebzik a sárkányt. Isten igéje a legnagyobb erő a világmindenségben: „Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pőröly?” (Jeremiás 23:29). Az Írás arról beszél, hogy az Úr villámai kicsapnak ellenségei ellen: „villámokat szórt és megháborította azokat” (Zsoltárok 18:15); „Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszöket” (Zsoltárok 144:6).

Amikor a keresztény Isten igéjét szólja, az fájdalmas az ellenségnek, és villámként sújtja őt. Amikor a hetven örvendezve tért vissza, mondván: „még az ördögök is engednek nékünk a te neved által!”, az Úr így felelt:

> *„Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.”*
>
> Lukács 10:18–19

A villám magát a sárkányt sújtja, „ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekségét elhiteti” (Jelenések 12:9), és azokat is sújtja, akik őt követik. Sújt a lelki világban, „mert nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Efézus 6:12), és az egész világon, ahol ő munkálkodik. Így a szentek „legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyságtételöknek beszédéért” (Jelenések 12:11), és így ígéri meg minden hívőnek az Írás: „álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek” (Jakab 4:7).

A SÁRKÁNY

A sárkány a Sátánt jelképezi, akit az Írás gyakran sárkánynak nevez: „És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán…” (Jelenések 20:2).

Azért tekeredik a világ köré, mert az Írás feljegyzi, hogy ő e világ istene: „e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangyéliomának világosságát, a ki az Isten képe” (2 Korinthus 4:4). Az Úr így nevezte: „e világ fejedelme” (János 12:31), János apostol pedig azt írta, hogy „az egész világ a gonoszságban vesztegel” (1 János 5:19). Sokkal jobban a hatalmában tartja ezt a bukott világot, mint ahogyan azt a keresztény tudja vagy érti. Az Éden kertjében történt bűnbeesés óta gonosz befolyása mindenre kiterjed, amivel a keresztény nap mint nap találkozik. Ő „a levegőbeli hatalmasság fejedelme …, ama lélek …, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik” (Efézus 2:2), és „a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1 Péter 5:8).

A sárkány a kereszt felé ágaskodik, hogy megmutassa az ördög nyílt dacát Isten igéjével szemben. Megmutatja, hogy elveti Istent, az ő Krisztusát és mindazt, ami szent, és hogy nyilvánvaló szándéka mindannak ellenszegülni, amit Isten az idők kezdete óta elindított. Mindenekelőtt azt mutatja meg, hogy el akarja pusztítani az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberiséget: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket” (1 Mózes 1:27). Róla mondta az Úr: „Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne

igazság” (János 8:44). „Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyságtétele” (Jelenések 12:17).

Ebben a dacban kitart hitehagyott seregével és a világ gonosz embereivel együtt, akik őt követik, egészen addig, amíg minden követőjével együtt a tűz tavába nem vettetik, amint a Jelenések könyve feljegyzi:

> *„És az ördög, a ki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkő tavába, a hol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.”*
>
> Jelenések 20:10

> *„Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a mely az ördögöknek és az ő angyalainak készíttetett.”*
>
> Máté 25:41

A FÖLDGÖMB

A földgömbnek saját jelentése van, függetlenül a köré tekeredett sárkánytól. Ez a föld, Isten teremtése. Amikor Isten befejezte munkáját, „látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó” (1 Mózes 1:31).

A földet isteni megbízatás alapján kapta az ember:

> *„És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.”*
>
> 1 Mózes 1:28

> *„Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta.”*
>
> Zsoltárok 115:16

Az ember elvesztette ezt az uralmat, amikor az Éden kertjében engedetlen lett Istennel szemben, és evett a tiltott gyümölcsből: „Átkozott legyen a föld te miattad” (1 Mózes 3:17).

Krisztus megparancsolja követőinek, hogy engedelmeskedjenek neki: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15). Apostolait minden néphez elküldte:

> *„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek…”*
>
> Máté 28:19–20

Azért küldte el őket, hogy ez a világ megváltást nyerjen, és ismét helyreálljon Istennel való viszonya, és az ember úgy gyakorolja uralmát a föld felett, ahogyan Isten kezdetben szándékolta. Mert „maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára” (Róma 8:21).

Erről szól az Úr imádsága: „Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is” (Máté 6:10). E szavakban maga Jézus jelenti ki, hogy Isten azt akarja, hogy a föld visszanyerje azt a rendet, amelyet ő kezdetben szándékolt. Helyreállítása azt jelenti, hogy az ördög, a Sátán, vereséget szenvedett Isten igéje és a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus áldozata által. Akkor „e világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik” (Jelenések 11:15). A megváltottak így szólnak majd: „és uralkodunk a földön” (Jelenések 5:10).

A pecsét e jelképe minden keresztényt emlékeztet arra a kötelességére, hogy láthatóvá tegye Isten országát a földön. Jézus így prédikált: „Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa” (Máté 4:17), tanítványait pedig azzal küldte ki, hogy mondják: „Elközelített hozzátok az Isten országa” (Lukács 10:9). Ahol Jézus jelen van, ott jelen van az ország. Így lesz ez a sárkány feletti diadalának napján is, amikor az ember ismét úgy gyakorol uralmat a föld felett, ahogyan Isten kezdetben szándékolta.

A viharfelhők és a háborgó vizek

A viharfelhők a szelet jelképezik, amely itt a Szentlélek. Maga az Úr hasonlította a Lelket a szélhez: „A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született” (János 3:8). Pünkösdkor a Lélek „mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése” módjára érkezett (Apostolok cselekedetei 2:2). Kezdetben „az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett” (1 Mózes 1:2).

Amikor a keresztény Isten igéjét használja, és a villám lélekben lesújt a kígyóra és követőire, a Szentlélek szent szélként és viharként mozdul meg. Ez a mozgás a föld vizeit is megrendíti, mert „Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett” (Zsoltárok 29:3). Az egész földre hatással van a hívő Isten igéjébe vetett hite, és az, hogy kardként forgatja azt. Ha helyesen forgatja, a Szentlélek dicsőségben, erőben és uralomban mozdul meg. Így volt ez az ősegyházban is: „És minekutána

könyörögtek, megmozdula a hely, a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala" (Apostolok cselekedetei 4:31).

A viharfelhők és a háborgó vizek a keresztényre felelnek: arra, hogy Isten igéjét használja, és hogy a mi Urunkba és Megváltónkba, Jézus Krisztusba vetett hitben segítségül hívja a Szentlelket. Maga az Úr „megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség", tanítványai pedig megkérdezték: „Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?" (Márk 4:39, 41). Ugyanezt a hatalmat ígérte meg azoknak, akik hisznek:

> *„Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott."*
>
> Márk 11:23

Bár tehát azt mondják, hogy a világ az ördög hatalma alatt áll, Isten igéje diadalmaskodik. Hatalmat ad a keresztény kezébe afelett, amit az ember az Éden kertjében történt bűnbeeséskor átengedett a Sátánnak. Isten igéje, Jézus Krisztus drága vére és áldozata, valamint az ő hatalma által a hívő visszanyeri őt megillető helyét. Amikor kimondja a Szentírás isteni igéjét, maga a föld felel rá, és a Szentlélek az, aki által ez a válasz megvalósul. A Lélek erőt ad a keresztény imádságának: „maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal" (Róma 8:26). A Lélek erőt ad a Lélekben kiadott parancsainak is, még afelett is, ami elveszett, oly nagy a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus dicsősége: „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt" (János 14:14).

Az Írás feljegyzi az Úr saját szavait: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön" (Máté 28:18). Akik hisznek Krisztusban, a Bárány drága vére és a belé vetett hitük által részesülnek ebből a hatalomból.

A színek: a kék mező és az arany szegély

A kék mező az égbolt. Az ember kezdettől fogva az ég felé tekint, amikor Istenhez szól: „Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó!" (Zsoltárok 123:1). Az Úr így tanította imádkozni tanítványait: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved..." (Máté 6:9).

A kék a mennyei szférákat jelképezi, amelyekbe a keresztény imádságban és könyörgésben belép. Ez Isten trónjának helye: „Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a föld lábaimnak zsámolya..." (Ézsaiás 66:1).

Ez a trón láthatatlan és megismerhetetlen a keresztény számára, mégis hittel tekint felé Krisztus Jézus által, „mert hitben járunk, nem látásban” (2 Korinthus 5:7). Odajárul, „bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsidók 4:16).

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké…” (5 Mózes 29:29). Az ember annyi ismeretet kap, amennyi üdvössége biztosításához elegendő. Ez a Szent Biblia írott igéjén keresztül érkezik, „a szent írásokat, melyek téged bölcscsé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által” (2 Timóteus 3:15). Érkezik továbbá a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus útmutatása, tanítása és példája által is.

Amikor a keresztény imádságban felemeli szívét, az felszáll a mennybe, a kékbe, amely a mennyei szférákat jelképezi: „Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben” (Jeremiás siralmai 3:41). „Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s kezem felemelése estvéli áldozat legyen” (Zsoltárok 141:2). „És felméne a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe” (Jelenések 8:4).

Az arany szegély a keresztény megtisztulásáról szól, amint azt fentebb az arany keresztről szóló rész kifejtette. A Jézus Krisztusba és az ő vérének erejébe vetett hit tisztító tűz, amely megtisztítja az embert, ahogyan az aranyat tisztítják a tűzben. „És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki…” (Zakariás 13:9). Az arany itt a megtisztult kereszténytyet jelképezi, aki teljes szívből hisz Jézus Krisztusban és bízik benne, aki „királyoknak Királya, és uraknak Ura” (Jelenések 19:16).

A felirat

A szegélyen körben a „GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS” felirat fut. A név a pecsétet a püspök sajátjaként jelöli meg. Az *Episcopus* a püspök latin megnevezése. A görög *episzkoposz*, „felügyelő” szóból ered, amelyet Szent Pál használt, amikor az efézusi véneknek meghagyta:

> *„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.”*
>
> Apostolok cselekedetei 20:28

A név és a cím együtt azt jelzi, hogy a püspök részt vesz abban a lelki harcban, amely naponta folyik: „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására…” (2 Korinthus 10:4). Tagja Isten kormányzatának, püspöki hivatalra szentelték, és megbízatása, hogy az igaz tanítást hirdesse, és ne hallgasson. Mert „szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; … A ki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket” (Titusz 1:7, 9).

Ha hallgatna, az bűnnek számítana: „A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak” (Jakab 4:17). Az Úr figyelmeztette az őrállót, aki látja jönni a fegyvert, és nem fújja meg a trombitát: „vérét az őrálló kezéből kérem elő” (Ezékiel 33:6). Szent Pál mondta: „Jaj ugyanis nékem, ha az evangyéliomot nem hirdetem” (1 Korinthus 9:16).

A felirat a talentumokról szóló példázatot idézi (Máté 25:14–30). Egy úr utazása előtt átadta javait szolgáinak, és közülük kettő kereskedett, és megkétszerezte, amit kapott. Mindkettőnek így szólt az úr: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25:21). A harmadik elrejtette talentumát a földbe, és az úr így felelt neki: „Gonosz és rest szolga” (Máté 25:26). A példázat a püspököt ünnepélyes kötelezettségére emlékezteti:

- hogy Jézus Krisztus evangéliumát hirdesse úgy, ahogyan ő azt érti;
- hogy kiálljon azért, ami Isten szemében helyes és igaz; és
- hogy a mi Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak jó és hű szolgája legyen.

A püspök nem tudja, miért kapott elhívást. Csak azt tudja, hogy elhívást kapott, és már ez az egy tény is felhatalmazással és felelősséggel ruházza fel. „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon…” (János 15:16). „Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása” (Róma 11:29). Akinek sokat adtak, attól sokat kérnek: „valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle…” (Lukács 12:48).

A püspök neve és az *Episcopus* szó mellé illesztett kis keresztek azt jelzik, hogy ő a kereszt püspöke, püspök a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus Egyházában. Megmutatják, hogyan viszonyul Krisztushoz mind a neve, mind a hivatala. „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszíttetett a világ, és én is a világnak” (Galata 6:14). A püspök

mindenekfelett Krisztusnak és Istennek tartozik hűséggel. A keresztek ezt az engedelmességet jelképezik, amely egyedül Istent illeti:

> *„Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.”*
>
> Lukács 9:23

> *„Senki sem szolgálhat két úrnak.”*
>
> Máté 6:24

> *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”*
>
> Apostolok cselekedetei 5:29

A jelmondat

Az *Euntes in Mundum Universum*, „Elmenve az egész világra” jelmondat a pecsét aranyában áll. Azért áll aranyban, mert a püspök, akit szabályszerűen szenteltek fel, a Szentlélek tüzében megtisztult, és felvette az egyházi rend szentségét. Ez a rend most az evangélium terjesztésének olyan felelősségével ruházza fel, amely sokkal súlyosabb annál, amelyet korábban viselt. Ez a tűz minden szentségi cselekménnyel, amelyet végez, újra fellobban. Ahogyan Szent Pál írta Timóteusnak: „gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által” (2 Timóteus 1:6).

E szavak az apostolok és utódaik, a püspökök megbízatását fejezik ki. Krisztus saját parancsa ez:

> *„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangyéliomot minden teremtésnek.”*
>
> Márk 16:15

Isten igéjét és Jézus Krisztus evangéliumát hirdetni kell, és elérhetővé kell tenni a világ minden népe számára: „És az Isten országának ez az evangyélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek…” (Máté 24:14). Ezért viseli a püspök a nemzetek püspöke címet. Krisztus Márk 16:15-ben adott megbízatása mindenkitől, akit szolgálatára elhívott, megköveteli, hogy elmenjen az egész világra, és hirdesse az evangéliumot minden teremtménynek.

Régebbi korokban ez személyes jelenlétet jelentett: utazást, útra kelést és Isten igéjének terjesztését. A jelen korban a püspök számára ez azt is jelenti, hogy Isten igéjét és az igaz tanítást megírja, kiadja és elérhetővé teszi a világhálón, hogy minden nemzet olvashassa, ha úgy kívánja. „Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen” (Habakuk 2:2). „Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?” (Róma 10:14).

Isten igéjének és Jézus Krisztusnak az elfogadása személyes döntés, és senkire sem szabad ráerőltetni. „Válaszszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok…” (Józsué 24:15). „És a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen” (Jelenések 22:17). Az Úr mondja: „A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltessék meg ezután is” (Jelenések 22:11).

A püspök munkája és feladata, hogy Isten igéjét és Jézus Krisztus evangéliumát hívők és nem hívők elé egyaránt tárja. A hívőben a hit újra fellobbanhat, megerősödhet és szilárdabbá válhat, amint az Úr meghagyta Péternek: „te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed” (Lukács 22:32). A nem hívőt pedig elvezetheti a Jézus Krisztusba, az Úrba és Királyba vetett hitre, „azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által” (Róma 10:17).

Jegyzetek

1 Alexandriai Kelemen, *A nevelő* (Paedagogus), 3. könyv, 11. fejezet.

2 *Encyclopædia Britannica*, „sigillography” címszó.

Euntes in Mundum Universum: „Elmenvén e széles világra” (Márk 16:15, Károli-fordítás).